

[Ragnhild Andersen.]

ordfører, forhenværende minister, nu det ærede medlem hr. Rasmus Hansen, udtrykte sin sympati for denne del af vort forslag. Jeg havde derfor håbet i dag at få støtte hertil. Denne ændring er så meget mere påkrævet, som man nu har sat folkepensionsalderen for enlige kvinder op til 62 år.

Ændringsforslag nr. 2 drejer sig om de yngre enkers og andre enlige mødres ret til faderbidrag. Den kommunistiske gruppe mener, at det i dette lovforslag bør slås fast, at en kvinde, der er ladt alene med forsørgerpligterne, aldrig uanset indtægt kan fortabe retten til faderbidrag til børnene, så længe hun er ene om forsørgelsen. Dermed menes, så længe hun ikke har indgået nyt ægteskab, hvorved der bliver to om forsørgelsen. Den hjælp til børnenes forsørgelse, som faderens bidrag er, bør enhver moder efter vor opfattelse under alle forhold være sikret. Derfor har vi foreslået her, at børnetillægget til enkerne hverken kan nedsættes eller bortfalde, uanset om pensionen nedsættes eller bortfalder, så længe moderen er ene om forsørgelsen, og vi har ligeledes foreslået, at reglerne i forsørgslovens kapitel XV ikke finder anvendelse i denne lov. Vi har tilløjet, at denne ret til faderbidrag bør tilkomme samtlige enlige mødre uanset deres indtægter. Med andre ord, det, vi vil opnå med vort ændringsforslag, er, at indtægtsgrænserne, når talen er om enker og enlige mødre, der af en eller anden grund er ladt alene, skal ophæves fuldt ud, og at vi skal bort fra de trangsgrenser, som efter vor opfattelse uden rimelig grund findes i forsørgslovens kapitel XV. Vi synes ikke, de er rimelige, når talen er om enlige mødre, der er alene om forsørgelsen, og vi mener, der bør gives en moder sikkerhed for, at hun til enhver tid kan få sit faderbidrag. Jeg finder det beskæmmende, at man i enkebetænkningen af 1956 kan læse, at af de 12 000 enker med børn, vi har, får kun 9 000 enker enkebørnsbidrag. Med andre ord, en fjerdedel af enkerne i vort land, d. v. s. ca. 3 000, nægtes faderbidrag på grund af en beskedent indtægt. Grænserne for de indtægter, der forårsager tab af bidraget, er som bekendt 7 090 kr. i København, i købstæderne 6 240 kr. og på landet 5 240 kr. Ved denne beregnede indtægt mister enker deres ret

til at få faderbidrag udbetalt og andre enlige mødre deres ret til at få det udlagt af det offentlige. Det vil sige, at til godt 5 000 enkebørn udbetales der intet faderbidrag, idet det fra kommissionens side er godtgjort, at enkerne gennemgående har 1,7 barn hver.

Dette for enhver enlig stillet mor så vigtige spørgsmål burde efter vor mening være løst ved dette lovforslag. Allerede i betænkningen fra 1953 gik med støtte af Danske Kvinders Nationalråd, Dansk Kvindesamfund og Kvindeligt Arbejderforbund ind herfor. Jeg vil gerne have lov til at minde om, hvad der står i denne betænkning, og som ikke har ændret sig. Man skriver her om indtægtsgrænserne, som man primært foreslår fuldstændigt afskaffet — jeg beder om formandens tilladelse til at citere —:

„Indtægtsgrænsen svækker initiativet og arbejdslysten hos en gruppe, der har særlig brug for initiativ og arbejdslyst for at opbygge et godt hjem for sig selv og sine børn. De enlige mødre har særlig brug for en rank ryg og for den selvtillid, det giver ved sit arbejde at bidrage mest muligt til livets ophold for sig og børnene. De bør have bevidstheden om, at det kan nytte at søge økonomisk at arbejde sig op til en nogenlunde tryk tilværelse. Eget arbejde har såvel en økonomisk som en moralsk betydning.“

Jeg husker, at det dengang i forbindelse med forslaget om forhøjelse af normalbidragene i betænkningen blev beregnet, at det kun ville koste 4,5 mill. kr. at ophæve indtægtsgrænsen for de enlige mødre, vel at mærke ikke for dem, som på ny har indgået ægteskab, men for de enlige mødre. For at dette ikke skal drages i tvivl, vil jeg tillade mig at oplæse af Folketingstidende 1952-53, tillæg B. sp. 1237. Som besvarelse af et spørgsmål til arbejds- og socialministeriet om, hvor meget det vil koste at lade indtægtsgrænsen for enlige mødre bortfalde, kan man her læse følgende:

„Merudgiften for det offentlige ved ophevelse af indtægtsgrænserne for enlige kan anslås til ca. 4,5 mill. kr. Der erhverved gæet ud fra, at der alene er tale om at ophæve indtægtsgrænsen for enlige, medens indtægtsgrænsen for bidragsberettigede, der er gift og samlever med ægtefællen, ikke ændres.“